Blanke duiven

Hélène Swarth

bron
Hélène Swarth, *Blanke duiven*. P.N. van Kampen & Zoon, Amsterdam z.j. [1895]

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/swar008blan01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

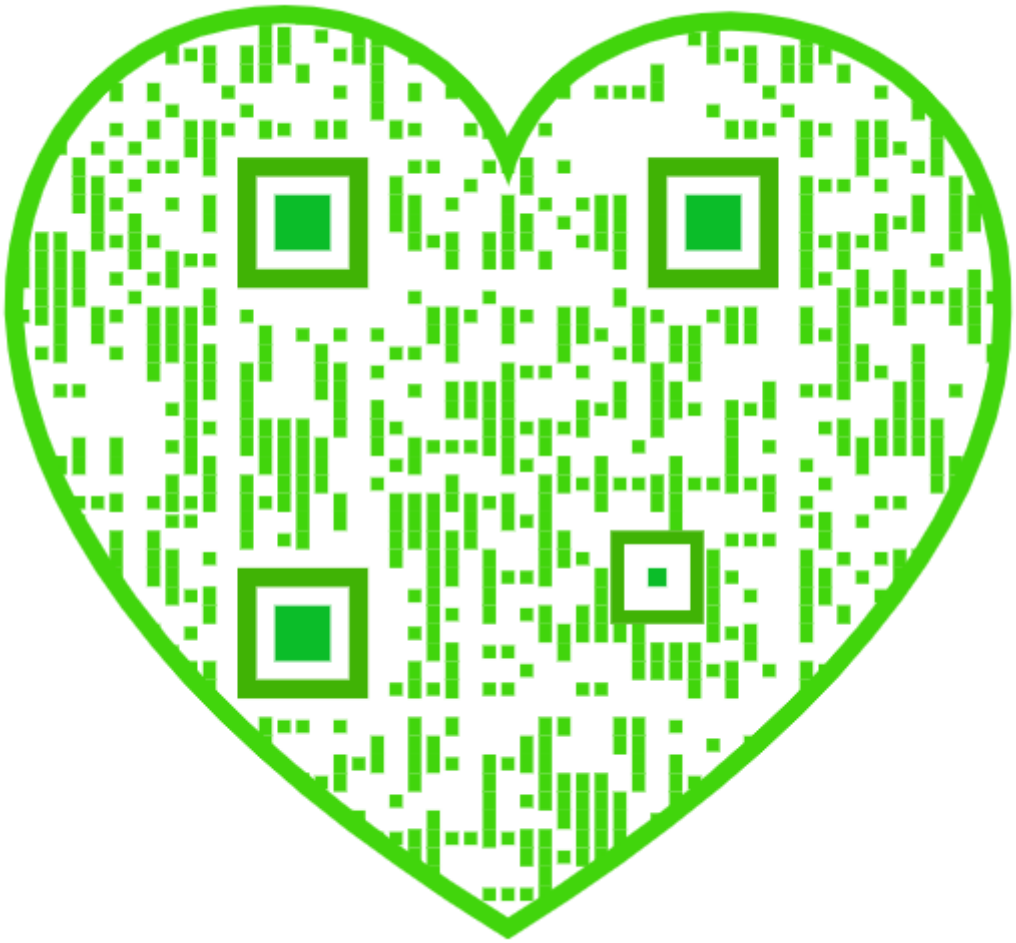

Sonnetten.

Opdracht.

Aan Hem, die mij door 't leven leidt,
Van aardestrijd tot eeuwigheid,
Dit liedboek, Hem alleen gewijd,
   - Een handvol rozen. -
Waar 't aan zijn voeten nederleit
En geur van weelde en weedom spreidt,
Wil 't stil, in liefde en needrigheid,
   Zijn hart verpoozen.

I.
Als blanke meisjes.

Als blanke meisjes, diep in 't bosch aan 't baden,
Wen wulpsche knapen haar bespieden komen,
Vluchten verschrikt in 't heiligdom van boomen,
Omslaande in haast de vrool'ke roosgewaden; -

Zoo vlieden huivrend uit mijn ziel mijn Droomen,
Die rein in maagdelijke waatren waden,
Hullend in mantels, die geen vorm verraden,
De zwaneleden, die ontwijding schromen.

O laat mijn Droomen vrij en veilig drijven
Op 't blauwe meer, in 't bosch waar zij behoorden!
O dwingt haar niet, met eerbiedloos verdrijven,

Tot angstig kleeden in gewaad van woorden
Haar teêr etherisch schoon, dat toch zal blijven
Geheim voor de onbescheid'nen, die haar stoorden!

II.
Druiventrossen.

Door 't wit van hitte woestenije-zand
Zond ik mijn boden, Hoop en Liefde, en trouw
Keerden zij weer, luid juichend: - ‘Nu aanschouw
De reuzedruiven van 't Beloofde Land!’

Zwaar van belofte en rijp van hemeldauw,
Trillen de trossen in mijn trotsche hand,
Vol levenswijn, waar zonnevuur in brandt
En purper schemert door het droomenblauw.

En spelend streel ik, heffend tegen 't licht
Het koele, zoete, volgezwollen ooft,
De donzen druiven aan mijn aangezicht.

En hand in hand, met opgeheven hoofd,
Staan Hoop en Liefde, in blij volbrachten plicht,
Wijzend naar 't Land, mij door Gods wil beloofd.

III.
Voorboden.

In 't frisch gelispel van de ritslende iepen,
Kinderlijk blij, klinkt vogelengekwetter.
Mijn boek ligt open, maar ik lees geen letter:
In 't eigen leed kan ik me alleen verdiepen.

Daar klatert, koel als regen, hoefgekletter
De staatge laan door, 't is me of stemmen riepen,
Wekkend mijn wenschen, die den schijndood sliepen,
Met triomfantelijk trompetgeschetter.

Hoor! windgestreel en vinkgekweel in boomen!
Zie! gevelgoud in Juli-avondgloren....

Dan heel de stoet van hoop- en liefdedroomen,
Uit donkren dag en avondzon geboren!

Zoo ziet een stervende engle-extase komen
Voor 't aardsch verleden, juichend nu verloren.

IV.
In de oude laan....

In de oude laan, waar zomerboomen wuiven
Met al hun groene waaierkoele palmen,
Niet hopend meer op vreugde, die bleef talmen,
Zat 'k aan mijn raam, waar zongoud in kwam stuiven.

Blauw blonk de lucht, de vogels kweelden psalmen...
Droef oogde ik na mijn heengevlogen duiven,
Mijn droomenzwerm en, als bij 't kralenschuiven
Eens rozekrans, telde ik mijn lijden schalmen.

Doch 'k hoorde als 't kloppen van een hart. 'k Deê open
En, in een glanz'gen krans van gouden stralen,
Stond Hij, die mij weer leerde in liefde hopen.

Was Hij mijn duiven of zij hem gaan halen?
'k Zag ze in zijn aureool de vleuglen doopen
En van zijn lichtkring in mijn donker dalen.

V.
Zwaar in mijn borst...

Zwaar in mijn borst en week van 't vele weenen,
Was toen mijn hart, roodbloedende uit zijn wond,
Vrucht, regenrijp, door zongloed nooit beschenen,
Vermolmd de boom waar 't Noodlot haar aan bond.

Wien 'k vroeg om brood wierp mij tot hoon met steenen
En bitter proefde ik 't leven in mijn mond.
O liever stil ware ik van de aard verdwenen,
Waar 'k áltijd valschheid, nimmer liefde vond!

Toen vleide een stem: - ‘Kom mee naar Liefde's Eden!’
En 'k voelde een blik, die al mijn leed verstond.

En 'k volgde, in hoop, in deemoed en gebeden,
Of me, als Tobias, God een engel zond,

Langs koele waatren, ver van woel'ge steden,
Waar kruiden bloeien voor mijn hartewond.

VI.
In duin.

De zilvren wolken zijn als cherubijnen,
Die spelemeien in de blauwe lucht.
In teeder amethyst van mistgordijnen,
Wijkt ver in zee de laatste meeuwenvlucht.

Ik lig in duin en zie de zon verdwijnen
En luister naar het ruischen van den zucht
Der blanke zee, waar paereltinten kwijnen,
Die nooit kan slapen en die eeuwig ducht.

En 'k voel de loomheid van mijn leden zinken
In 't weeke zand, waar 'k ze achtloos nederlei,
En stijgen hoog en licht en schoonheid drinken,

Bevrijd van de aard door englen-medelij,
Mijn blijde ziel, waar liederen in klinken,
Zooals geen tong met woorden wederzei.

VII.
O lippen...

O lippen, rood als rozen en frambozen,
Die, kussen ademend, om kussen vragen!
O krachtige armen, die mij, moede, kozen
Om veilig door 't vijandig Zijn te dragen!

O donkere oogen, zachte grondelooze
Oogen, zóo rein als nooit mijn oogen zagen,
Oogen, waarin geen sprank is uit den Booze,
Maar waar Gods englen d' eigen blik in wagen!

O jong glad voorhoofd, geestdriftvol en edel,
Omkranst van blijde zijden kroezellokken,
Zwart aureool om lichten dichterschedel!

O stem, die me in uw armen wist te lokken,
Zoo roerend zacht als 't nachtlied van een vedel,
Zoo heimweevol als klank van avondklokken!

VIII.
Rozen.

Geen rozen uit een grafkrans geef ik U,
Die met de rozen van uw Levensvreugd
De stille kamer van mijn Hoop verheugt.
Zie! blank en rood van liefderozen nu

Bloeit weer de tuin van mijn verloren Jeugd,
Door storm en stortbui leeggeplunderd ruw.
De blauwe balsemlucht is Juniluw,
Elke adem hier wordt paradijsgeneucht.

Vol is mijn hof van vogeltjesgekweel
En zoet geroep van duivenroekedoe.
Een springfontein straalt óp met kleurgespeel.

Vlij hier U neder, zalig dwalensmoe,
Dat ik mijn tuin zijn bloemenpraal ontsteel
En op uw hoofd mijn rozen reegnen doe.

IX.
Uw lach.

Mild zaait uw lach, met dartel klaar geklater,
De paerlen van uw blijdschap rond U henen.
Zoo spruit en ruischt en juicht een wellend water,
Dat zonnig voortvliet over bonte steenen.

O zuivre jeugd- en vreugdach! hoorde een hater
Uw frisch geluid, vlug was zijn wrok verdwenen...
- En toch, mijn Liefste, wilde ik stil wel weenen,
Al meng ik zacht mijn lach in uw geschater.

Temper met scherts den plechtige' ernst van 't Leven,
Opdat wij niet den grijzen tijd vervroegen,
Maar laat me ook tranen aan de smarten geven,

Die scherpe voren door mijn voorhoofd ploegen,
Dat geen versteende dropplen hartbloed kleven
Aan onze vreugd, wie louter rozen voegen.

X.
Herdenk wat ik u zei...

Herdenk wat ik U zei, dien heil'gen stond:
   - ‘Uw zomer bloeit, mijn lente is lang voorbij.
   Een blauwen morgen voegt geen storm - en gij
Past niet bij mij, wie 't lot veel stormen zond.

‘Mij weefde leed, terwijl gij, levensblij,
   U weelderozen om de lokken wond,
   Al zilverdraden door mijn harenblond...
Verzoek mij niet! deez' vreugde is niet voor mij!’

Toen kuste uw mond, met streelend stemgeluid
En teedere' eed, mijn droeven twijfel dood
En, eer ik 't wist, lag 'k in uw arm als bruid.

Licht van mijn leven, troostrijk Avondrood,
O 'k smeek: vergeet niet wat dit vers beduidt
En laat me uw liefde, ook als mijn blij-zijn vlood!

XI.
Strand.

De zomeravond strooide, uit Gods waranden,
Een rozenregen over 't zeefluweel.
En 't strand van heil waar, blij, mijn droomen landden,
Was blozend blond, vol sneeuw van meeuwgespeel.

Als reuzige engelvleuglen overspanden
Blinkende wolken 't heerlijk strand geheel.
En, zeegnend, op 't vereen'gen onzer handen,
Viel gouden glorie ons van God ten deel.

Wij traden licht, als tredend niet op de aarde,
De lichte zee langs, in een zee van licht.
En 't is me, o Liefste, of al het licht bewaarde

Dier avondklaarte uw stralend aangezicht,
Of rond uw liefde een heir van geesten waarde,
Waarvoor mijn donkre weemoed dankbaar zwicht.

XII.
Zoelblauwe nacht...

Zoelblauwe nacht, vol loof- en roze-aromen,
Liet maanlicht sneeuwen op mijn liefdepaden.
Wij liepen licht, alsof we op wolken traden,
Bedwelmd van weelde, omzwermd van zomerdroomen.

Langs stille tuinen, die in duister baadden,
In slaap geruischt door 't fluisterlied der boomen,
Door open veld, waar waaz'ge manestroomen
Verbonden lucht en land met glanz'ge draden.

Op 't koel terras dan, moede en stil, gezeten,
Doorvoer me een huivring van mysterie-ijzen
En heel de wereld lag omlaag, vergeten.

'k Zag, één voor één, de sterren plechtig rijzen.
En 't was me of God, door zilvren hemelspleten,
Een blik mij gunde op al zijn paradijzen.

XIII.
Aankomst.

Het laatste licht, weerkaatst door de ijz'ren lijnen,
Kleurt d'avondmist met teed'ren rozegloor.
O, 't groene en roode flonkerlicht der seinen
Komt schooner mij dan pracht van sterren voor!

O 't weedomklagend fluitgeluid der treinen
Klinkt juichend me als een feestfanfare in 't oor!
Karbonkelrood, als reuzige robijnen,
Vonkelen, komend, de oogen van den spoor.

Lief, als de pluim van 't ros, dat u mocht dragen,
Krult trotsch de rook en wappert als een vaan.
En uit een raam zie 'k al uw aanschijn dagen

En wenken d' arm dien ge om mij heen zult slaan,
Als blij me uw oogen en uw lippen vragen
Of 'k wil met u naar 't Land van Liefde gaan.

XIV.
Verschietende ster.

Uw donker hoofd lag droom- en weeldedronken,
Omvlochten van mijn armen, in mijn schoot,
Of heel uw wezen, in mijn zijn verzonken,
Al wat niet mijn is lievend buitensloot.

En ik blikte óp naar Gods genadevonken,
Die wij de sterren noemen - en daar schoot
Een van die vonken, die mijn oogen dronken,
Pijlsnel door 't blauw, tot ze in het ijle vlood.

Mij bleef geen tijd, mijn hartwensch uit te spreken:
- ‘Gij die mijn kreet om liefde hebt verhoord,
Laat niet dit hart, o God! vóor 't mijne breken!’

'k Omsloot U vaster en wij droomden voort...
Bij 't zielsgebed moet elke taal verbleeken,
En God verstond me, al sprak mijn mond geen woord.

XV.
Ring van trouw.

Eens haatte ik, als symbool van slavenketen,
Den gouden schakel van het trouwverbond.
Rampzalig dwaas noemde ik wie zich vermeten
Vlinders te binden die m' in 't blauwe vond.

Maar sedert gij - nooit zal 'k dien dag vergeten -
Uw ring mij boodt uit rooden liefdemond,
Weet 'k een geheim, nooit zonder U geweten:
Die kleine ring omspant heel 't wereldrond.

O plechtig plukte ik, schier van weelde aan 't weenen,
Als uit een roos in Tooverland, uw ring.
En uit dien ring, door zomergloed beschenen,

Straalt nu 't geluk, dat zooveel leed verving,
Een atmosfeer van goudlicht rond mij henen:
Uw liefde omringt mij als een tooverkring.

XVI.
In 't ver verleden.

Ik heb U lief, mijn Lief, in 't ver verleden,
Bleek eenzaam droomkind zonder moeder, - 't leven
Lag vóór U vreemd en deed van vreeze U beven.
'k Heb al uw kindersmarten meegeleden.

Ook haar heb 'k lief, die U haar zijn moest geven,
Kemzware bloem ontbloeid in Liefde's Eden,
Den Boom des Levens zóó vroeg afgegleden
Dat zij niet kende 't leven van haar leven.

Een goede vader strekte uw jeugd ten hoeder.
Gij draagt zijn rouw, wij stonden bij zijn groeve,
Als ware ook ik zijn kind en gij mijn broeder.

Lief, kom tot mij, welk leed uw ziel bedroeve.
Voor mij verlaat gij vader thans noch moeder.
'k Wil zijn uw al: sta toe dat ik 't beproeve.

XVII.
Schroom.

O als een honigbij in rozenhagen,
Uit snelverwelkte kelken blijheid zuigen!
O als een zonnedronken vogel juichen
In 't hooggewelfde blauw der zomerdagen!

Wil nu mijn stem, uitzingend luid, getuigen
Van Gods genâ, mijn loven klinkt als klagen.
Dit arm zwak hart kan niet zijn weelde dragen,
Tengere stengel, dien zijn bloem doet buigen.

Lief, klem mij vast in enge omhelzing! 't Heden,
Gedrenkt van licht, van boomen koel belommerd,
Ligt als een mooi groen land bestrooid met bloemen.

Maar 'k heb zóó lang, ver zwervend, angst geleden,
Dat ik nóg omzie, om mijn vreugd bekommerd,
Die licht één stormvlaag kon ten doode doemen.

XVIII.
Verschrikte hinden.

Mijn droomen vloden, als verschrikte hinden,
In 't zwarte smartenwoud de jacht van 't Leven.
Ik zocht ze alom waar ik een tak zag beven,
'k Zond boden uit naar alle vier de winden.

Heeft niet mijn hand u liefdebrood gegeven?
Wist ge in mijn hart geen blijheidsbron te vinden?
O trotsche droomen, die u niet laat binden!
O schuwe droomen, door één kreet verdreven!

Keert weer nu allen! 'k Heb een dal gevonden,
Een groot groen park, mysterievol en heilig.
Ducht daar geen bloeddorst van onreine honden.

't Beschermend hek staat open, guldenspijlig.
Vlucht hier, mijn droomen, kudde in angst verbonden,
In zijzacht gras en boomenschaduw veilig!

XIX.
Bloemenbanden.

Toen kwam Zij tót mij met haar bloemenbanden,
Die, sterk en zacht, mij weer aan 't Leven bonden.
En 'k toornde: ‘O Liefde! ik ken uw looze vonden.
‘Vrij blijft mijn ziel, al ketent gij mijn handen.

‘Ik haat U, Liefde, om 't slaan van zooveel wonden!
Ik vloek U, Liefde, om zóoveel hellebranden!’
Doch Liefde sprak: - ‘Mijn weg leidt naar Gods landen,
'k Ben niet wie gij meent, maar door God gezonden.’

Maar twijflend, ik: - ‘Hoe zal, o rijke aan logen!
'k Met U langs de aarde een weg ten hemel vinden?’
Toen zag ik zacht haar kleed van licht bewogen

Door vleuglen, trillend op de hemelwinden
En hemelheimwee droomend in haar oogen.
- Toen boog ik 't hoofd en liet mij willig binden.

XX.
Liefdezege.

Nu troont op roze-omtooiden zegewagen,
Mijn trotsche Liefde, tot vorstin verheven,
Op purpren weeldepeluw, boven 't Leven,
In 't rood en hermelijn der heerschersdagen.

In 't hemelblauw, waar lelieduiven zweven,
Wappert haar vaan, gered uit 's Levens lagen.
Door 't melkwit vierspan laat zij traag zich dragen,
Boven de menschen, langs Gods vrededreven.

Haar blanke handen laten rozen regenen,
Haar diadeem ombloeit een twijg van rozen,
Haar oogen lachen en haar lippen zegenen.

Stroomt allen toe, gij zon- en vreugdeloozen,
Het zwarte graf van liefdloosheid ontstegenen,
En buigt voor Haar, die goeden maakt van boozen!

XXI.
Als goden.

Wij wand'len door de wereld als twee goden,
Ons hullend in een wolk van heerlijkheid.
Het menschenleven zien we als 't rijk der dooden,
Wij zijn alleen in 't land der zaligheid.

Als schimmen in den nevel zijn gevloden
De zwarte smarten, eens mij opgeleid.
Ik drink het licht mij door uw blik geboden,
Mijn hart is krachtig, door uw hand geleid.

Maar Lief, vergeet niet: kind'ren van deze aarde,
Geen goden zijn we en weet wat ik al wist:
Dat overmoed steeds wraak der goden baarde.

Twee kind'ren zijn wij, dwalende in den mist,
Vol blij vertrouwen - 't mensch-zijn ook heeft waarde!
U zie 'k alleen: al 't andre is uitgewischt.

XXII.
Emmanuël.

Ik droom in de armen van uw mededoogen,
Klein kindje aan moeders boezem weltevreê.
Uw mond zoog weg 't venijn van 's Levens logen,
Fel slangengif dat mij door de aad'ren gleê.

Mijn vrome Trouw ligt aan uw schoot gebogen,
Mijn Liefde volgt u, als een lam gedwee,
Mijn Wil smelt weg in 't zonlicht van uw oogen,
Uw lippenkelk bedwelmt mijn Levenswee.

Dáárom wil 'k slingren lelieënguirlanden
Om 't zilvren altaar van mijn hartskapel
En blanken wierook van devotie branden

En sprenklen 't water van mijn lied'renwel
En, 't vlammend hart in de opgeheven handen,
U Heiland noemen en Emmanuël.

XXIII.
Palmzondag.

O blij was de intocht in onze eigen woning,
Waar God alleen, geen wereld ons kan scheiden!
Wijd spreidden weidsche rijkbebloemde weiden,
Als feesttapijten voor een koningskroning.

In 't blauw, waar blank zich bolle wolken breidden,
Als vlaggenpracht bij 't komen van een koning,
Vlogen veel vogels aan met vreugdbetooning,
Om, welkom juichend, ons naar huis te leiden.

En in ons tuintje, in knoppende kastanje,
Bleef ons een meerl met zoet gefluit begroeten,
Tot de avond smolt in purper en oranje.

En gouden palmen strooide ons voor de voeten
De zon, die wegvloeide achter popelfranje...
Voor dien Palmzondag, Heer, laat ons niet boeten!

XXIV.
Gestrooide bloemen.

En droomend strooide ik bloemen vlammend rood!
Over mijn Lief in blanke roerloosheid:
Over zijn arm, die mij door 't leven leidt,
Over zijn borst, die m' eiken hartklop bood.

En bloemen had 'k op 't voetenpaar geleid,
Dat hem tot mij droeg, toen 'k voor de aarde al sloot
Weenensmoede oogen, willend stil den dood,
Op 't nieuwe leven heel niet voorbereid.

Toen sprak mijn Lief: - ‘'t ls me of ge een doode tooit,
Niet een die lieft en leeft en leven wil,
Nu ge op mijn boezem koele bloemen strooit.’

Mijn hart schrikte op, mijn lippen zwegen stil...
- Bij elke bloem nu die mijn zijn vermooit,
Rilt door mijn vreugd die doodsgedachte kil.

XXV.
Geloken oogen.

Als gij tot slapen, Lief, uw oogen sluit
En roerloos ligt uw aanschijn marmerbleek,
Voel ik mijn hart van vreeze en weemoed week,
Als doofde de aêm des doods uw oogen uit.

Open die oogen, waar 'k me in zalig keek,
Tot elke bloem van liefde en vreugde ontspruit!
Open die lippen, dat in blij geluid
Ik mij vermeie... Ontwaak en leef en spreek!

Uw wimpers rusten op uw wangen stil,
Uw lippen aad'men zoo onhoorbaar zacht...
Neen, 'k stoor uw droom niet om een bangheidsgril.

O wist ik nu: Gods liefde houdt de wacht
En zeegnend zendt Hij aan wie 't goede wil
Onzichtbare englen in den sterrennacht!

XXVI.
Tehuiskeer.

Als een die, vreemd'ling in zijn vaderstad,
Na jarenlange reizen wederkeert,
Aarzelend zoekt, de taal van 't land verleerd,
Naar 't ouderhuis het oudbegane pad;

En vreest vervreemd wie met hem heeft verkeerd,
Of hij geen vriend meer en geen broeder had; -
Doch wedervindt zijn heele weeldeschat,
In 't hart der zijnen heerlijk ongedeerd; -

Zoo doolde ik vreezend door mijn leven rond,
Zoekend naar 't huis van vrede, in Liefdeland,
Waar geen mijn weg wist of mijn taal verstond.

Tot gij me, o Liefste! leidde bij de hand
Naar 't huis waar 'k licht en wijn en rozen vond
En vlammengloed van grooten zielebrand.

XXVII.
Vredemeer.

Nu ligt mijn ziel zóó grondloos diep verzonken
In 't zondoordrongen blauwe Vredemeer,
Waaruit mijn droomen dorstig laving dronken,
Dat ik wel nimmer tot de wereld keer.

Licht drijft ze in licht en speelt met zonnevonken,
En laat zich dragen als een zwaneveêr.
Van de aardestemmen, die zoo klagend klonken,
Bereikt haar rust geen enkele echo meer.

De dorre heide van 't verloren leven,
Vol eenzame' angst, ligt vér in donkren nacht,
Zóó ver dat mij geen heugnis kan doen beven.

Lelie in 't water, slaapt in weeldemacht
Mijn stille ziel en weet van wil noch streven...
Is dit nu dood-zijn, dan is sterven zacht.

XXVIII.
Die ééne kamer.

Die ééne kamer zie ik áltoos weder,
Waar mij voor 't eerst mijn Een'ge kwam bezoeken. -
Wat blanke leeljen en wat gele boeken
En 't zachtgezeefde goud van zomerweder

Op 't meubelrood... Nog zweeft in alle hoeken,
Als leliegeur subtiel, mijn heimwee teeder.
- Nu wilde ik schrijven met een duivenveder
En woorden mooi en rein als leeljen zoeken. -

O zal, als vele jaren zijn verstreken,
Het heilig haardvuur in mijn hart verkoelen
En deze erinn'ring in mijn ziel verbleeken?

Neen, 'k weet, zoolang 'k bewust mijn Ik zal voelen,
Zal, deel van mij, dat heugnisbeeld niet breken,
Hier - of in 't Land, waarheen we onwetend doelen.

XXIX.
O Cel van glas...

O cel van glas, vol groen van palm en varen
   En zomersneeuw van bruidlijk blanke rozen,
   Waar 'k sprak tot Hem, die mij had uitgekozen,
Van liefde bleek, met huivring in mijn haren:

- ‘O 'k weet: het leven geeft alleen geen kozen,
   Geen louter rozenbloei en vogelparen!
   Eens schrijden wij door neevlen en gevaren,
De lippen wit, die nu van weelde blozen.

‘Neem deze vrucht, - zie, 't ooftbloed kleurt uw handen -
't Is 't Heilig Avondmaal van onze liefde:
Mijn vleesch, mijn bloed, mijn ziel in kerkerwanden.’

Toen, in de cel van traliën, die hem griefde,
Zong, als een ziel bij 't slaken van haar banden,
Een vogel, droomend dat hij 't blauw doorkliefde.

XXX.
Columbus.

O Wereldvinder met uw duivenaam!
'k Zwierf lang, als gij, op vreemde zeeën rond,
Tot ik mijn eigen Nieuwe Wereld vond,
Wereld van vrede, niet van menschenfaam.

Mijn scheepsvolk sloeg aan 't muiten, geen verstond
Mijn heerlijke eerzucht en, met doodsberaam,
Wettend hun waapnen, schoolden ze om mij saam,
Maar 'k smeekte om leven tot den morgenstond.

En toen de morgen baadde in rozenbloed:
- ‘Land!’ riep mijn loods en 'k loofde God den Heer.
En, vol berouw, viel 't scheepsvolk mij te voet.

O kleingeloovig volk van driften! leer
Uw Heer vertrouwen! zie, Hij maakt het goed:
Hij geeft een wereld, - gij, vraagt niet wanneer!

Liederen.

I.
Zondagskind.

Ik toog door 't Leven met mijn hazelroê
En zocht mijn schat en werd van 't zoeken moe.

En 'k wist toch dat alleen een Zondagskind
In 's Levens woud verborgen schatten vindt.

Nooit wees mijn roê de juiste plek mij aan,
Al wat ik vond was bitterheid en waan.

Maar toen ik in vertwijfling nederzat,.
Daar kruiste een Zondagskind mijn donker pad.

- ‘Kom, zoek met mij,’ zong zacht het Zondagskind,
‘Licht dat gij dan verborgen schatten vindt.’

Ik nam zijn hand en zag hem dankbaar aan.
Door 't woud des Levens gaan wij saam voortaan.

'k Wist dat ik ál in één gevonden had:
Mijn Zondagskind, mijn langgezochten schat.

II.
Weerspiegeling.

Ik zie het landschap in uw oogenbruin,
Veraf en lieflijk als een toovertuin.

O klare spiegels van den zomernoen,
Vol hemelblauw en weide- en boomengroen!

Gij schenkt mij ál wat ik van de aard nog eisch:
't Eenvoudigst landschap maakt ge een Paradijs.

Lief, laat mij nu 't gelaat der menschen vliên
En in uw oogen heel mijn wereld zien!

III.
O zeg mij....

O zeg mij, hoe zijt gij gekomen
Op het eiland waar 't Lot mij deed stranden,
Als de ridder waar meisjes van droomen,
Die vaart van zijn slot tot haar landen?

Als Robinson leefde ik gelaten,
Alleen, op mijn Eiland van Weeën.... -
O wilt gij uw zeeën verlaten?
Een Eden zal 't zijn met ons tweeën.

Of willen we, in 't lommer der zeilen,
Klapwiekend als reuzige zwanen,
Naar een land waar het zonnig is ijlen
En er spreiden, als vleugels, uw vanen?

O Lief, op de waatren van 't Leven,
Met den moed die ons samen zal stalen.
Ontdekken en maagdelijk geven
Een wereld van ware Idealen!

IV.
Duiven.

Ziet ge de duiven, in blanke groepen,
Drijven door 't blauw, als een vrededroom?
Hoort ge ze klapwieken, hoort ge ze roepen,
Boven ons hoofd, in den Levensboom?

Zal ik ze lokken met zachte gebaren?
Schuw zijn de vooglen van 't Paradijs.
'k Zag er zoo menig ten hemel varen,
Wufte gezel van mijn aardereis.

Zal ik ze lokken met blonde zaden,
Over mijn schouders en lokken gestrooid?
Willen we ons kleeden in reinheidsgewaden,
Blank en met liefderozen getooid?

Lief, als een vlek op de blanke veder,
Voelen die duiven een lach van spot.
Wilt ge ze ontvangen, heel stil en teeder,
Blanke gezanten van ónzen God?

V.
Mijn weeën.

O hoort ge niet weenen en klagen,
In den mist, op de weemlende straat,
Als van kindren, die aalmoezen vragen,
Met ellende op het bleek gelaat?

't Zijn mijn oude, mijn trouwe Weeën,
Die 'k met u mij te ontvluchten vermeet.
Zij fluistren van jaren geleeën
En klemmen zich vast aan mijn kleed.

- 'En wilt ge dan óns nu verlaten,
Die u schonken zoo menig lied?
En wilt ge ons veijagen en haten,
Als ge in droomen ons wederziet?'

O dáárom gaan sneller mijn voeten!
O dáárom, bevangen van schrik,
Of mijn oogen haar oogen ontmoeten,
Werp ik achter me een angstigen blik.

O, dáárom als, stil met ons tweeën,
   Ge in uw armen zoo veilig mij houdt,
Moet ik weenen om de arreme Weeën....
   Ze waren zoo bleek, zoo koud!

VI.
Mijn troost, mijn oogenlust...

Mijn troost, mijn oogenlust,
Als gij mijn oogen kust,
Is 't of in rozen rust
    Mijn zalig droomen:
Een hemel-rozenbrand,
Een avond-tooverstrand,
Een bloeiend sprokenland,
    Vol rozenboomen.

Mijn troost, mijn hartelust,
Als ge in uw arm mij sust,
Is 't me of aan 't hart ik rust
    Van blauwe meren.
Daar zie ik zwanen gaan
En blank, in waas van maan,
Een toren statig staan,
    Dien meeuwen scheren.

Mijn troost, mijn bloem, mijn licht,
Als ge aan mijn boezem ligt,

Dan zie 'k een zoet gezicht
    Van groene landen:
In pracht van hemelgoud,
Heel de aarde een vredewoud,
Waar zich tot bede vouwt
    Mijn stil paar handen.

VII.
Kerstnacht.

O wat smachtte ik zoo lang,
In mijn wachten zoo bang,
Naar vervulling van 't woord der profeten!
O wat doolde ik zoo wijd
Door een droombeeld misleid
En mijn reiskleed van doornen doorreten!

O wat luisterde ik lang
Of geen juichende zang
Van omhoog zou verblijden mijn ooren!
O wat leidde mij ver
Nu de heilige ster,
Naar het Kind, tot bevrijding geboren!

O wat kniel ik nu stil,
Met mijn liefde en mijn wil
En mijn hoop in mijn opene handen,
Als de trits die vertrouwt
Dat wat myrrhe en wat goud
En wat wierook zijn koningsoffranden!

O wat juich ik nu blij,
Met de ruischende rei:
- ‘Vrede op aarde! in de menschen behagen!’
O wat ween ik nu zoet,
In mijn deemoed zoo goed
Dat ik allen wil helpen, die klagen!

VIII.
O liefste met uw godenlach....

O Liefste met uw godenlach,
Dien 'k aan mijn hart gebogen zag,
Dien blauwe' en gouden zomerdag,
    Vol geur van blanke bloemen!
O Lief die leven schiep uit dood!
O Gever van mijn liefdebrood!
Genezer van mijn zielenood!
    Hoe zal mijn dank u noemen?

O gij die wilt mijn Alles zijn
En koestren 't moede harte mijn
In engelarmen warm en rein,
    Wat zal mijn dank u geven?
- De rozen van mijn vroolijkhcid,
De leeljen van mijn droomentijd,
De palmen van mijn vrome vlijt,
    De lauwer van mijn leven.

IX.
Mijn leven.

Wat hield ik in mijn handen toen? -
Mijn leven.
Wat zal ik met mijn leven doen?
-'t Mij geven!'

- En is 't niet kil en droef en arm?
- 'Vol droomen.'
- En wordt het aan uw boezem warm?
- 'Volkomen!'

- Verwelkte bloem bij herfstseizoen
Gegeven,
Wat zal bij u mijn leven doen?
- 'Herleven!'

X.
Duo.

HIJ.

Leg uw vrouweleed,
Lief, in sterke handen.
Leg uw vrouweleed,
Lief, op schouders breed!

Laat uw tranenvloed,
Lief, mijn wangen branden!
Stroome uw tranenvloed,
Rein als manegloed.

'k Zuig uit eiken zucht
Als een vlinder honing,
'k Zuig uit eiken zucht
Adem van genucht.

'k Maak uw tranen elk
- Milder is geen koning! -
'k Maak uw tranen elk
Blank een paarl als melk.

ZIJ.

Vrouweleed is zwaar.
Zou 't niet ál te zwaar zijn?
Vrouweleed is zwaar,
Knakt en sleept ten baar.

Zucht is vreugdvenijn,
Elk' zou droeve maar zijn.
Zucht is vreugdvenijn....
Drink uw jeugd als wijn!

Tranen schroeien diep,
Groeven scherpe voren,
Tranen schroeien diep...
't Is me of wroeging riep.

Zou ik, Lief, niet zijn
Droever dan te voren?
Zou ik, Lief, niet zijn
Staag uw zielepijn?

Bleeke lelietint
Zoude uw wang ontverven,
Bleeke lelietint,
Zonnig weeldekind.

Laat mij gaan nu ver:
'k Wil alléén wel sterven.
Laat mij gaan nu ver,
Weg, naar de avondster...

XI.
De lischbloem.

Blauw stond de Lischbloem,
Slank aan het Tranenmeer,
Als waar daar gevallen op 't stengelengroen
Een pluim uit een engelenvêer.

Koel dronk de Lischbloem
Laving uit Tranenmeer,
Als waar daar voor bloemen niets blijders te doen
Dan treuren bij Pinksterenwêer.

Zwart lag de schaduw
Over het Tranenmeer.
En tusschen het riet de Vergeet-mij-niet,
Die fluisterde: - ‘Weet je niet meer?’

Droef klaagde een Vogel,
Boven het Tranenmeer.
En eenzaam ruischte er de Wind zijn lied,
Al waaierend heen ende weer.

Zacht viel een voetstap,
Kwam naar het Tranenmeer.
- O Wandelaar, vlucht deez' verderflijke lucht!
Of uw land ziet ge nimmer weer!

Koen klonk zijn lach toen,
Koen was zijn roovershand.
- ‘Nu wordt ge mijn hartsbloem en, hoe gij ook ducht,
In mijn eigene tuin verplant.’

Droef zei klein Blauwoog:
- ‘Zonder mijn oogen trouw
En zonder mijn lied van Vergeet-mij-niet,
Hoe zult ge verkwijnen van rouw!’

Droef zong de Vogel:
- ‘Hoort ge niet dag en nacht
De slepende wijs van mijn wiegelied,
Waar blijft dan uw wuivende pracht?’

Droef zong de Ruischwind:
- Ruisch ik geen melodie
Van eeuwig verlangen en eeuwig verdriet,
't Is me of ik u sterven al zie!’

Droef klotste 't Water:
- ‘Voed ik uw bloem niet meer,
Dan verwelkt ge in het zengen der zon op het land
Van heimwee naar 't heilige Meer.’

Blauw bloeit de Lischbloem,
Slank, bij het Vredemeer.
En ze zegent de hand, die haar zacht heeft verpl a nt
Als een zalige zegent den Heer.

XII.
Slaap, weemoed, slaap!

Slaap, Weemoed, slaap! -
Daarbuiten daar fluit een knaap.
En elfen in 't helm van de duinen,
Die dartlen als bengels in tuinen.-
Slaap, Weemoed, slaap!

Rust, Weemoed, rust! -
Het maanlicht is blank op de kust.
De zee ligt zoo zacht in haar droomen
En wiegelt de masten als boomen. -
Rust, Weemoed, rust!

Stil, Weemoed, stil! -
Een stap waar 'k naar luisteren wil:
Die komt over mos en violen,
Die zal in het donker niet dolen. -
Stil, Weemoed, stil!

Slaap, Weemoed, slaap! -
Mijn Lief is geen wreede knaap;

Hij wil u wel koestren en kussen
En zoet aan zijn boezem u sussen. -
   Slaap, Weemoed, slaap!

   Rust, Weemoed, rust! -
De sterren zijn uitgebluscht,
De rozen doen de oogjes al open
En laten zich vroolijkjes doopen. -
   Rust, Weemoed, rust!

   Stil, Weemoed, stil! -
Door 't land gaat nu Dageraads-wil:
De leeuwrik stort zangen als regen
Uit wolken vol vlammenden zegen. -
   Stil, Weemoed, stil!

XIII.
Langs de lanen.

O zoet, bij zoelen zomernoen,
- Zacht wiegt de wagen -
Gevlucht verweg, in veldengroen
Zich laten dragen!

Als bronskolommen rijzen fier
De hooge stammen.
En berk en zilverpopulier
Zijn blanke vlammen.

De hemel blinkt zoo zuiverblauw
Als prachtturkooizen.
De vooglen kweelen zangen trouw
Op vele vooizen.

Hoog bloeiend óp bij heesterhout,
Aan beide zijen,
Staan wilde bloemen, geel als goud,
In wijde rijen.

't Is of Natuur wie haar behoort
Al voelend komen,
Den blonden landweg heeft geboord
Met gouden zoomen.

Melodisch ruischt de zomerlof
Van alle blaad'ren,
Nu we in een wolk van gouden stof
De wouden naad'ren.

O 't is voor mij, o, 't is voor ons,
't Is ál ons eigen:
En 't hemelblauw én 't stammenbrons
En 't looverneigen.

Voor ons die vlinders zwevend hoog
Uit gouden kelken....
't Is of mijn ziel naar bloemen vloog,
Die nooit verwelken.

XIV.
Avondlied.

Nu wazen weide en bouwland weg
In vrede aanminnig.
Een vogel op een dorenheg
Zingt droef en innig.

De zon drijft bevend boven 't land
In gouden nevel,
Zet elke ruit in rozebrand
Aan eiken gevel.

De klaterpopels buigen, zwart
Op gouden luchten.
Zij zoeken steun voor groote smart: -
Ik hoor ze zuchten.

En bruideblank op 't hemelgoud,
In stille tuinen,
Staan bloesemboomen, beurend stout
Beloftekruinen.

De linden geuren langs den weg,
Die liefdeboomen...
De vogel op den dorenheg,
Die zingt mijn droomen.

XV.
Schemering.

Schaduwen over de paden
Wuiven als wenkende handen.
Schimmen in grijze gewaden
Wandelen over de landen.

Schemering over de velden....
Diep in de boschjes al duister.
Koel, of ze iets droefs mij vertelden,
Ruischen de kruinen gefluister.

Schimmen in zilvergewaden
Glijden, als mist, door mijn handen,
Zoekend een meer om te baden,
Zwart, waar geen sterren in branden.

Voel ik geen hand op mijn schouder?
Voel ik geen traan op mijn voorhoofd?
O zulk een dwalen maakt ouder!
Was nu maar thuiskeer veroorloofd!

Bang, o zoo bang en bevangen,
   - Klop zoo niet, hart, als een hamer! -
Hijg ik in angstig verlangen,
   Bang, naar mijn veilige kamer.

Donker versombert de paden,
   'k Voel, maar ik zie niet, die handen...
Schimmen in ritselgewaden
   Gaan naar de lichtlooze landen.

XVI.
Extase.

Ik weet in Levens woestenij
Een weelde-oase.
O, neem mijn hand en ga met mij!
Daar bloeit extase.

Daar zingt van verre een klankenwel,
Als van violen.
Een mosbed wacht de kranken wel,
Vol nachtviolen.

En sneeuw, gemengeld rood en blank,
Van rozeblaadjes
Zweeft nêer van elken rozenrank
Der looverpaadjes.

Melkwitte duiven in struweel
Roekoeën zoetjes,
En wandlen over grasfluweel
Op rozevoetjes.

Sneeuwwitte pauwen spreiden trotsch
Hun zilvren vêeren,
Met ruischen als van brongeklots
Of zijden klêeren.

Een meer ligt blauw in zilverschijn
Van manestralen;
Daar wiegt een bootje blank en fijn,
Daar laat ons dalen!

De sterren bloeien diep in 't meer.
O 'k wou ze plukken!
Ik legde ze aan uw voeten neer,
Zoo 't mocht gelukken.

O, zalig drijven over 't meer,
Tot morgenkrieken!
Nu weet ik niets van de aarde meer,
Gewiegd op wieken.

O, 't wordt zoo licht nu in mijn ziel
Als om mij henen,
Of de aardezwaarte ván mij viel,
In weeldeweenen...

XVII.
Zonnebloed.

De rooswolken drijven in stoet voorbij.
O, stervende zon, is uw bloed voor mij?

Dan vang ik het op in een Aronskelk
En vul met uw roosbloed de blaad'ren als melk.

Dan hef ik ten hoogen mijn beker vroom
En drink uit den bloemkelk een hemeldroom.

En nadert de Herfst dan in prachtvol gewaad,
Dan ruischt hij: - ‘'t Is of hier een nachtegaal slaat!’

En spreidt dan de Winter zijn vachten vaal,
Dan vraagt hij nog: - ‘Zingt hier een nachtegaal?’

Dan stijgen mijn liedren hun bron tegemoet,
Omdat ik gedronken heb zonnebloed.

XVIII.
Winterstraat.

Laag drukt de lucht op de winterstraat,
Grijs, dat geen zonnestraal tintelen laat.

Zwaar sleept door 't slijk zich mijn voetenpaar.
Dof is mijn hart en van droefheid zwaar.

Doch als ik, mat, nu half de oogen luik,
Bloeit voor mijn voeten een rozenstruik.

Vlak bij den roozlaar, in 't slijk der straat,
Bloeiend een lelie te prijken staat.

Heel den weg heen, of ik zomer ruik,
Bloeit voor mijn voeten een rozenstruik.

Heel den weg weer, als in Feeënland,
Bloeit voor mijn voeten een lelieplant.

Wonder is mij in mijn eenvoud geschied:
Roozlaar van liefde met lelie van lied!

XIX.
Meiedoren.

Lente lokt den Meiedoren:
- ‘Hef nu blank uw bloesemvlag!
Gij zijt tot symbool verkoren
Van mijn blauwen zegedag.’

Bloemloos blijft de Meiedoren,
Draagt geen blank in 't glanzig groen.
Bloeikracht ging in sneeuw verloren:
Veel te wreed was 't ijsseizoen.

Arme groene Meiedoren!
Lente kleurt in blauw 't verschiet,
Leert de vogels nieuwe koren,
Strooit in 't gras vergeet-mij-niet.

Klaproos vlamt in rijpend koren,
Rozen melden zomer al.
Bloemloos blijft de Meiedoren,
Hart dat nooit meer droomen zal.

XX.
Kleine vogel...

Kleine Vogel, lentezieltje aan 't zingen,
Kweelekeeltje zwellend van muziek!
Geef me een zang vol adem van seringen,
Kleine Vogel, zie, mijn hart is ziek.

Grootsche Wind, o zomerziel der boomen,
Ruischend droef uw droom van melodie!
Geef me een zang vol koele boome-aromen.
Grootsche Wind, zoo gij niet wilt, dan wie?

Eeuw'ge Zee, o ziel van elk getijde,
Bruischend brekend elken golvenwil!
Geef me een zang die me uit mijzelv' bevrijde,
Eeuw'ge Zee! mijn hart is krank en stil.

XXI.
Aardekleed.

- Zoo zwaar is het aardekleed
Dat het Leven mij dragen deed!

- Arm kind! en uw voetjes zijn moe,
Uw oogen gaan zoetjes al toe.

- Zoo zwaar is mijn aardekleed!
'k Wou dat onder de aarde 't gleed.

- Kind, geef mij uw leliehand,
Ik leid u naar Vredeland.

- Zoo zwaar is mijn aardekleed...
O Dood! is mijn plaats gereed?

- Uw bruidsbed is week gespreid;
Daar rust ge voor de eeuwigheid.

- Zoo zwaar is mijn aardekleed,
Daarboven, daar klaagt geen leed.

- O veilige liefdespond!
Vijf voet is ze diep in den grond.

- Dood, geef mij 't extasekleed,
Dat ik Godes genade weet!

- Kind, God weet wat waar zal zijn...
Rust bij mij van uw aardepijn!

XXII.
Geef, nu 'k in twijfel kniel....

Geef, nu 'k in twijfel kniel,
Weer mij de reine ziel,
Heer, die belijdend viel,
  Stil voor Uw troon!
Klein voor Uw aangezicht,
God die mijn daden richt,
God voor wien de aarde zwicht,
  Hoe ze ook U hoon'!

God die mij dwalen ziet,
Was ik U nader niet,
Voelde ik U Vader niet,
  Kindje aan Uw schoot?
Vlied ik de wereld nu,
't ls wijl ze trekt zoo ruw
Liefde die strekt naar U,
  Sterker dan dood.

O zoo 'k gelooven mag:
- Eens brengt een rozedag

't Heil dat 'k in droomen zag!
Wacht ik in vrêe.
Martel dit smartenlijf!
Zoo 't met Uw kracht mij stijf',
Zoo 't aan Uw hart mij drijf',
Duld ik gedwee.

XXIII.
Had ik u gevonden...

Had ik U gevonden,
'k Hechtte me aan Uw kleed.
Bevend biechtte ik U mijn zonden,
Al mijn zonde en al mijn leed.

Had ik U gevonden,
'k Liet U nooit meer los,
Eeuwig aan Uw dienst verbonden,
Als een kind in reinheidsdos.

Had ik U gevonden,
'k Hoorde Uw stem van ver.
'k Smeekte Uw engel, mij gezonden:
- ‘Neem mij mee naar de avondster!’

XXIV.
Rozendroom.

Zacht wil ik zingen, innig en vroom,
't Wonder visioen van mijn rozendroom.

'k Doolde vol schroom in een kloostertuin.
Stil sliep de wind in een popelkruin.

De avondzon daalde aan den horizont,
Stralende hostie op gouden grond.

Bloeiende rozen in sneeuwwitte rij
Stonden als nonnen in leliekleedij.

Statig nu stapte uit het klooster een stoet
Heilige maagden de zon tegemoet.

Engelschoon allen, maar 't edelst de abdis,
Als wie op aarde verheerlijkt al is.

Plechtig en blank, als een hemelheraut,
Droeg ze in de rechter een beker van goud.

Blinkend, de vleugelen wijdgespreid,
Blank als een bode van zaligheid,

Zweefde er een duif rond de gouden bokaal,
Drinkend den wijn van het Avondmaal.

'k Zag dat zijn snaveltje rozerood
Alle de rozen met wijn begoot.

Onder dien doop met gewijden wijn,
Bloosde al het rooswit tot karmozijn.

Bloemen, besprenkeld met Christus' bloed,
Bloedende bloemen in d' avondgloed.

Vogelenzang in den popelkruin.
Hemel en aarde als een rozentuin.

Sprenkel nu over mijn zondig gemoed,
Zon van genade, ook uw wondenbloed!

Koud als sneeuw, in mijn zielehof,
Bloeien mijn rozen van liefdelof.

Drenk ze met stralenden hartewijn!
Rood gaan ze vlammen als karmozijn.

XXV.
Kruisweg.

Eenzaam op d' ouden kruisweg,
Treurt een verlaten huis.
Zwart op de grijze wolken,
Vormen de kraaien een kruis.

Rood door het hooge kruisraam,
Schemert een lichte lamp.
Groen op verweerde ruiten,
Flakkert de manedamp.

Eenzaam op d' ouden kruisweg,
Staat een vervallen kruis.
Droef de verlaten Christus,
Droomrig het boomgeruisch.

Grijs in het grachtewater,
Spiegelen kruis en huis.
Blank op het zwarte water,
Vormen de zwanen een kruis.

XXVI.
In rozelicht.

Het droomerig rozelicht vergaat
In het lijdelijk peinzende grijze.
Een orgel speelt, in de stille straat,
Een trillende slepende wijze.

En hoor ik die klagende melodie
Van een orgel, al vér verdwenen,
't Is of ik mijn dooden herleven zie,
't Is of ik mijn jeugd hoor weenen.

Rood vlammen de ruiten van 't blanke huis,
Als reuziggeslepen robijnen.... -
O menig al woont in den doodenkluis,
Die daar leefde met mij en de mijnen!

O zal ik het huis waar ik jong ben geweest
Alleen nog in droom betreden? -
Een avond zie 'k weer met mijn oogen van geest,
Een avond in 't vér verleden.

Met mijn droomende zuster, op 't bloeiend balkon,
   - O de dood, die ontneemt ons de besten! -
Sta 'k te drinken de stralen der dalende zon,
   Berozend de wolken in 't westen.

Als een meisje uit een sprookje, in haar rozegewaad,
   Ontbladert ze, droomende, rozen
En als vlindertjes fladdren de blaadjes op straat,
   In een gloed als van apotheosen.

O den adem van d' avond, die waait van het woud,
   Hoe onze opene lippen dien drinken!
En - elk roosblad een vlam - hoe, op steenen als goud,
   Wij de blaadren zien zweven en zinken!

En beroosd door de rooslucht, met vleugelgeruisch,
   Als gezegende boden van boven,
Trekken duiven een cirkel van vrede om het huis
   En om ons die, niet ziende, gelooven.

Zoo zal ik u weerzien in Paradijs,
   In een gloed als van apotheosen,
Op het gouden balkon van uw hemelpaleis,
   Roos in rooslicht, de handen vol rozen.

Sonnetten.

XXXI.
Afscheid.

Op 't kerkhof waar de kerker van uw ziel
In puin ligt en bedolven onder 't zand,
Sta ik voor 't laatst, aleer 'k verlaat dit land,
Bij 't stil dood hart, dat vroeg mijn liefde ontviel.

Ik kus uw naam en hecht, met vrome hand,
Mijn laatste bloem aan 't kruis waar 'k niet voor kniel,
O bloem die in mijn lente aan bloemen schriel
Trouw bloeide, als 't leed mijn ziel had overmand!

Mijn zuster, weet ge 't in uw hemel nog
Hoe 'k eens met U deze akker Gods betrad
En gij zacht klaagde: - ‘Ik sterf nu dra, maar och!

‘Hoe moet ik rusten in deez' vreemde stad?’
En ik geen troost vond, wanende ál bedrog?
Nu boudt voor 't laatst mijn liefde uw kruis omvat.

XXXII.
Rust.

Hart, wilt gij rusten, als een doodarm kind,
Van zwaar gezwoeg in zonlicht afgemat,
De moede voetjes wond van 't steenig pad,
Maar lachend blij als 't Moeder wedervindt?

Zij slaapt zoo kalm, door Moeders arm omvat
En Moeders adem lijkt haar zomerwind.
En zalig droomt zij, veilig en bemind,
Dat ze alles krijgt wat prinsenkindje ooit had.

Maar soms, bang hijgend in de donkre hut,
Zwoegt ze, in haar droom, de zware dagtaak weer,
Tot Moeder 't merkt en zacht baar wakker schudt.

Maar 't arme kind hervindt haar rust niet meer.
Droef ligt ze en voelt, trots d' arm die haar beschut,
Haar kracht gebroken en haar leden zeer.

XXXIII.
Doodsengel.

O donkere Engel der verschrikking, Dood!
Zwaar lag uw zwarte schaduw op mijn zijn,
Verraderlijk verdervend tot venijn
Den gouden feestdronk dien mij 't Leven bood.

Mijn voeten voelde ik zinken in een mijn,
Als ingezogen diep in d' aardeschoot.
Als sneeuw tot water, uit mijn hand vervloot
De steun dien 'k vastklampte in mijn zielepijn.

Ik riep tot God en God, in medelij,
Riep ván zijn kind u, donkere Engel Dood,
En gaf als nieuw geschenk het Leven mij....

En 't boomengroen en 't rozen-wit-en-rood
En 't zeeëzilver, dat ik, levensblij,
Verheerlijke ál waarin Hij schoonheid goot.

XXXIV.
Herleven.

Septemberzon, getemperd door 't gordijn
Van hooge windbewogen popels, lekt
Mijn kamer binnen, waar zij leven wekt
In perzikrood en rozenkarmozijn.

Met wemeldans van bladerschaduw plekt
Zij wand en meublen, strooit in gouden wijn
Haar gouden vonken, die als de oogen zijn
Van 't verre luchtblauw waar mijn ziel naar trekt.

Mijn lichaam ligt in donzig lauwe rust,
Indrinkend stil, tot denken nog te zwak,
Het zachte zonlicht dat mij de oogen kust.

't Is of mijn ziel haar nevelban verbrak
En zong een lied van nieuwen levenslust,
Hoog met dien vogel op dien popeltak.

XXXV.
Lamp van mijn altaar....

Lamp van mijn altaar, brandende aan den voet
  Van 't marmren godsbeeld in zijn gouden nis!
  Ster van mijn tempel van geheimenis!
Kelk vol extase, omstuwd door englenstoet!

Vuurtoren stralend waar een zandbank is,
  Mijn zee berozend met uw reddingsgloed!
  O vinger Gods streng wenkend: - Dit is goed!
O vuurkolom in wereld-wildernis!

Vlammende lelie! lichtkern van mijn ziel!
  Hoe zoude ik weten wat Gods wijsheid wacht
Van dit mijn leven, als úw hulp me ontviel?

O stil mijn vrees, blijf trouw mijn twijfelnacht!
  Zie hoe 'k in deemoed voor u nederkniel.
Leid me als een kind in veil'ge weiden zacht!

XXXVI.
Popel.

O slanke Popel met uw lichtbewogen,
   Al sidderend en zingend vlinderloover,
   Vol windmuziek en zonnelicht-getoover,
Een droom voor de ooren en een spel voor de oogen!

Aan flarden rij te uw kleed de bladerroover
   Die Herfst heet, zwart en kaal, maar ongebogen,
   Rijst recht, een pijl van de aarde, uw stam ten hoogen,
Vrij zwijge uw stem, uw streven blijft u over.

O slanke Popel, beeld van dichterleven!
   Wil ook mijn ziel niet koen den hemel naadren
En koeltje en storm in zangen wedergeven?

'k Voel d' adem Gods trouw beven in mijn blaadren.
   En trotsch zal nog mijn stam ten hemel streven,
Als, dor, mijn Joover rust op 't graf der vaadren.

XXXVII.
Herfsttreuren.

Bleek, over 't weekgroen weiland, sleept een kleed
Van ijle, als feeën weven, zilverwazen.
In 't wijkend grijs verschiet, waar geiten grazen,
Weenen de wolken over 't wereldleed.

De blaadren sterven, door den wind geblazen
In 't bruine slijk, dat ze eens ontbloeien deed.
En naakt en mager, maar ten strijd gereed,
Wachten de boomen op 't orkanen-razen.

O kwam de Zon nu met haar gouden speer
De domp'ge dampen flink aan flarden scheuren
En troosten de Aarde met haar aanschijn weer!

Mijn ziel, bezwaard van klamme najaarsgeuren,
Vloog zingend, lichter dan een vogelvêer,
Naar 't Rijk van Licht, hoog boven 't wereldtreurent!

XXXVIII.
Octoberzee.

Breed blinkt de Zee, vaalgroen en zilver, kil,
In 't bleeke licht der lucht, tot grijs verstijfd,
En over 't leeggeveegde zeestrand drijft
Een witte rij van meeuwen, schreiend schril.

Op 't ondoorzichtig hemelgrauw beschrijft
Het rosbruin want van 't schip, dat trotsen wil
De Octoberzee, zijn lijnen bijna stil.
't Is of de storm op één wenk wachten blijft.

De wilde golven tuimlen, schuimbekroesd,
Uitjuichend luid op 't slanggeschubde strand,
Of nu de Zee haar rijk heroovren moest.

En ze overstemmen 't windgeklaag in 't want
En 't weegeschrei der meeuwen, vreugdewoest,
Wijl weer de Zee ligt in Mysteriehand.

XXXIX.
Boomenkoning.

O Boomenkoning met uw reuzekroon
Van goud zoo rood als koper, drinkend zon
Met al uw blaadren uit de hemelbron,
Als wijn uit rein kristal een vorstenzoon!

Op 't bleek citroengeel van den horizon,
Spreidt gij uw ritselende pracht ten toon,
Eenzaam en rijk in 't rijk van rijpheidsschoon,
Nu trotsche October 't zomerheir verwon.

O heerscher over zilvrig deinend duin!
Wat ruischt uw raadsheer, de oude wijze Wind,
Dat gij zoo zacht beweegt uw gouden kruin?

Ik vouw de handen, als een sprookjeskind,
Dat feeën leiden in een toovertuin,
En adem nauw, maar staar mij de oogen blind.

XL.
Straatgeroep.

En eenzaam galmt, door de verlaten straat,
Waar glimt de tramlijn tusschen 't grauw der keien
En 't vaal eentonig rood der huizenrijen
In 't stervend licht der bleeke herfstzon baadt,

't Gerekt geroep dat, droef als jammerschreien,
Een verre venter rhythmisch hooren laat,
Op zangrig vreemde zelfgevonden maat,
Als die met weeklacht zich in leed vermeien.

En door de wanden die zoo veilig-wijs,
Mijn reine droomen van de wereld scheiden,
Doordringt die kreet mijn boekenparadijs.

O waarom, bij dat roepen, te alle tijden,
Doorsiddert mij een huivring koud als ijs,
Als dreigde mij een onheil, niet te mijden?

XLI.
Kraaien.

Uit bleeken nevel rijzen grijze boomen,
In 't schemerbosch, waar wandlaars schimmen lijken.
En klamme blaadren vallen en verrijken
Het bruin tapijt, gespreid voor najaarsdroomen.

O die mysterie-angst, die niet wil wijken,
Dien 'k, ál doordringend, over mij voel komen,
Nu 't mistig licht al afscheid heeft genomen
Van 't weemoedswoud, vol geur van bladerlijken!

Zwaar vleugelkleppend in de lage luchten,
Rijst uit geruisch van kruinen die verschrikken,
Een zwarte kraaienzwerm met dreigend krijschen.

O Lief! nu laat me in uw bescherming vluchten!
Laat me in de warmte van uw armen snikken
Om 't kille sterven, dat mij op kan eischen!

XLII.
Berken.

IJI rijzen blanke berken, als bouquetten
Van trillend zilver, op een lucht die blauwt,
Uit blonden grond, vol groepjes eikenhout,
Die tegen 't blauw roodbruine vlekjes zetten.

En over 't klaar kanaal, dat drijvend houdt
Der berken beeldjes in onzichtbre netten,
Deint, zonder de oogen 't vérzien te beletten,
Een bevend-teedre nevel avondgoud.

En even rilt de herfstwind door de boomen
En, als een lentesneeuw van bloesem rein,
Vlindert het zilver op de waterzoomen.

En 't heel tafreeltje is zóo van stemming fijn
En wazig-helder als mijn najaarsdroomen,
Vol bladerval in avondzonneschijn.

XLIII.
Wind.

O wolkendrijver, bladerstrooier Wind!
Die 't ruischend woud maakt tot één reuze-orkest,
Vol fluitgeluiden als een vogelnest,
Vol somber-rollende' orgeldonder! Wind!

Gij, die uw zwiepend zwaard tot aan 't gevest
In 't zwoegend hart van 't woud plant, gij die vindt
Den koensten boom deemoedig als een kind,
Dat, bang voor Vader, zich aan Moeder prest!

O koele Wind! woel wild het loover los!
Ik wend tot u, in 't jagend zilverlicht,
Het vragend branden van mijn wangenblos.

O zing voor mij 't geweldig herfstgedicht,
't Lied van Mysterie zonder woordendos,
Het eeuwig Lied, waar 't klein verstand voor zwicht!

XLIV.
Zomertuintje.

De schutting, schuilgaande onder klimroosranken,
Omsluit den tuin met kalme horizontjes.
De rozen drinken zon met open mondjes
En aadmen weelde, om 't warm gestreel te danken.

De gouden middag kleurt het kiezel blondjes,
Laat de anjers gloren en de leeljen blanken
En 't grasperk weemlen van smaragdenspranken
En vlindervrool'ke gele zonnerondjes.

In 't lauwe blauw, waar donzen wolken zweven,
Neuriet een boom, met droomrig loom geschommel,
Een wiegezang voor 't woelig leven even.

Dan geen geluid als 't gonzen van een hommel....
En, zoet bedwelmd door geur- en bloemenleven,
Zwijmt zoel mijn ziel in zalvend zacht gedommel.

XLV.
Vergeet-mij-niet.

Vergeet-mij-niet! O blauwe lentedroom
Van zonnig water met een bloemendijk!
Een neergezweefden vlinderzwerm gelijk,
Tusschen het luchtblauw en den waterzoom.

Of teedere elfenoogjes. met gekijk
Van lichte kinderzieltjes zonder schroom,
Opblikkend vroolijk, o zoo zoet, zoo vroom,
Naar de englenoogen hoog in 't Hemelrijk.

Blauw feeëntuintje, door geen hand gezaaid,
Zacht beeft uw bed van lentekelkjes fijn,
Als even 't levend koeltje uw bloempjes aait.

En 'k vraag verwonderd: -'Zou dat blauw zoo rein,
- Wind van Mysterie, leer 't mij, die ge omwaait, -
Het hemelheimwee van de Wereld zijn?'

XLVI.
Avondzee.

Rood, moordrood, donker als geronnen bloed,
Rijst het verweerde zeil van 't oude schip.
Zwart, rouwzwart, droef als weduwsluier-krip,
Hangen de netten, wachtend op den vloed.

Reinrood als rozeschelp of vrouwelip,
Over de Zee die, rollend aan vol moed,
Met golvendrommen 't strand veroovren moet,
Welft zich de hemel zonder wolkenstip.

En zorgloos plonst een blonde kinderschaar
In 't schuim, blootbeens, luid juichend, hand in hand.
En morgen... morgen zijn hun vaders - waar?

En machtig zoeft de zeewind over 't strand,
In bloedrood zeil en lichtblond meisjeshaar.
En de avondzon zet lucht en zee in brand.

XLVII.
Hyacinth.

Purpertapijt gespreid voor koningskind!
Sneeuwbloeraenwei, ontbloeid voor elfenbruid!
Rouwkleed zwartpaersch, nu Winters uitvaart luidt!
Droomveld, lichtlila, roze- of roomgetint!

O regenboog die de aarde viel ten buit!
O lentekus aan 't bloeien! Hyacinth!
Uw specerij-aromen steelt de wind,
Mijn lippen streelend tot hij ze opensluit.

Dorzwart is 't land en donker hangt de lucht,
Van zoele droeve regentranen zwaar.
Toch spreidt ge uw pracht, voor 't leven onbedacht!

O schoonheid scheppen en niet vragen waar!
Mijn ziel uitaadmen in één geurenzucht,
Eén lied van kleuren, meer dan woorden waar!

XLVIII.
In balsemluchten.

In zongedrenkte blauwe balsemluchten
Baden de blank- en goudgestipte weiën.
't Woud, ros van knoppen, schalt van vogelreien,
Een wolk van groen omsluiert de gehuchten.

Op 't zwart-en-blond van ruige duinenrijen
Trekt schaduw heen van duive- en zwaluwvluchten.
En bloesem tooit, belovend purpren vruchten,
Den kersentuin, waar meisjes spelemeien.

In 't gras, alom, langs laantje en heg en sloten,
Bloeien de kleine gouden sleutelbloemen,
Waarmee de Lente de Aarde heeft ontsloten.

Nu roept Natuur haar dichters, dat zij roemen,
In zoeter zang dan ooit haar vooglen floten:
- ‘Wat zijn zal moet wat was ten doode doemen.’

XLIX.
Groen spruit het graan...

Groen spruit het graan uit bruinfluweelen voren.
Meizoentje en lischbloem bloeien langs de bermen.
Lammeren dartlen, bij en vlinder zwermen.
Blauw straalt de hemel: de Aarde is weergeboren.

Juich luid, mijn hart! Natuur wil zich ontfermen.
Lief lacht ze en blij en jong als ooit te voren.-
Toch schrijnt mijn hart, als had ik iets verloren.
Om 't winterlijden hoor ik stemmen kermen.

O 't zacht-smaragden lenteloof is heerlijk!
In 't groeiend gras, vol bloemen, blanke en gouden,
Wordt rust, languit, na droomgedool, begeerlijk.

Maar nieuw is álle tooi van weide en wouden.
Dat dunkt mijn hart, als klimop trouw, zoo deerlijk:
Van 't oude schoon heeft de Aarde niets behouden.

L.
Lentewereld.

Nu bloeit de lentewereld als één tuin
   En troost met balsmend blauw en zalvend groen
   Oogen, die pijn van schrijnend schreien doen,
Nog vol van hemelgrijs en aardebruin.

O bloemenweiden in den Meiënoen!
   O. bloesemboomen met besnéeuwden kruin!
   O zilverzee hel schittrend achter duin!
Lacht gij zoo zacht, dat 'k mij met ál verzoen'?

Och! blanke boomen, wie uw bloesemtooi
   Om ooft dat gij niet plukt is opgeleid,
'k Weet toch het Leven even wreed als mooi.

Weiden, die 't vee voedt, tot ter slachtbank 't leidt
   Het Leven! Zee die zwelgt in menschenprooi!
Tot lente-illusie word ik niet verleid.

LI.
Meinacht.

Nachtkalm is 't park, met lanen lang verlaten.
De luwe lucht is één lauw geurenbad.
Magnolias, roosblank, vlak aan 't water, laten
Bloembladen drijven op het vijvernat.

De boomen sluimren, droomloos en gelaten;
Wat sneeuw van meidoorn vlokt van boschje op pad.
'k Hoor, in de verte, een lam zachtklagend blaten,
Of 't was verdwaald en droef om moeder bad.

Of 't vragend blaten wekte een slapend lijden,
Rilt door de stilte boomen-stameltaal.
De aanhef is ruischen en, om 't leed te wijden,

Tot, triomfantlijk, troost op aarde daal,
Zingt luid zijn lied, dat leert in smart verblijden,
Tragisch en hoog, de heil'ge Nachtegaal.

LII.
Winterbosch.

Zwaan wit van sneeuw, van regen ravenzwart
Of duivengrijs van rijp, is 't winterbosch
Met al zijn kruinen als één vederbos,
Door eiken wind tot vogelvlucht getart.

D' eerwaarden baard eens grijsaards lijkt het mos
Aan d' ouden tronk,- een slang, tot stam verhard.
En menig blad, van vorm als 't menschenhart,
Trilt, dor verschrompeld, kil in 't winterbosch.

De lucht is lijdend als een bleek gelaat,
De zon blikt straalloos als een groot blind oog,

Tot de avondmist zijn grauwen mantel slaat
Om al wat schimmig schijnleefde of bewoog.

't Is of Natuur me opeens doordringen laat
Der dingen zin, waarvan Illusie loog.

LIII.
Melkblanke mist....

Melkblanke mist op sneeuwblank winterstrand.
In ijz'ge stilte 't grijze golvenbed,
Wijd overspreid door 't reuzig nevelnet,
Dat zilvren mazen over de aarde spant.

De slanke meeuwen fladdren laag, ontzet
Door d' angst, die rondwaart over zee en land.
Spookachtig staan de schepen, onbemand,
Tegen den bleeken horizon gezet.

Zoo, 't leven drenkend in mysterie, hangt
Het net van 't Noodlot op de zee der ziel,
Die, schijnbaar eindloos, grenzen voelt - en bangt.

En 'k weet, o 'k weet toch wat mijn ziel geviel,
Als, rijtend los den nevel die me omvangt,
Eén lans van goudglans nu Gods liefde ontviel.

LIV.
Meieweelde.

O Meieweelde, 't lijdend lijf te vlijen
In streelfluweel van zoden, bij 't gezoem
Van blonde hommel in een volle bloem,
In 't koele bosch, waar blaadren schaduw spreien!

Zoeter dan 't zwoegen om wat menschenroem
Dunkt mij de rust dien 'k voel me in groen verbeien,
Waar 'k laat mijn blik in wilde bloemen weien,
Die 'k, als in Eden, zelf bij namen noem.

'k Lig kalm gevangen in de gouden mazen
Van 't stralennet, dat heerlijk mij omsluit.

'k Laat om mijn hoofd de spelekoeltjes blazen,
De kweelevogels juichen, frisch en luid.

'k Ben als wie sterven, ver van 't wereldrazen,
In 't leven nog, maar 't aardeleven uit.

LV.
Troost.

Zij bracht mij rozen en kwam troost mij vragen,
Met groote lijdensoogen, zonder woorden.
Zacht lag de nacht; geen stemmen die ons stoorden.
Stil, aan mijn schoot, voelde ik haar tranen klagen.

- ‘Arm zwak gemarteld kind! wee wie u moorden
Met leed, te zwaar om 't heel alleen te dragen!’
En 't woeste haamren onzer harteslagen
Versmolt, in zeegnend meelij, tot accoorden.

Weende ik om haar, roos ruw verscheurd, versmeten?
Weende ik, in zelfzucht, niet om eigen lijden?
Wie zal het woord van 't zieleraadsel weten?

O 't is een uur uit lang voorbije tijden
En, - vreemd, - dien avond kan ik niet vergeten,
Die ons, vervreemd nu, kwam tot zustren wijden.

LVI.
Lentevisioen.

Met ijl groen loof, - de blaadjes kan ik tellen -
Kinderlijk frisch, of de aard waar nieuw geschapen,
Staan, tegen 't blauw, op 't veld waar koeien slapen,
De slanke boomen als een rij gezellen.

Zilvrig bezond, de blonde wol der schapen,
Melkblank, de wolken, die als zeilen zwellen,
Diep bruinblauw 't water, dat in 't riet komt wellen,
Zijzacht de Meiwind, suizlend langs mijn slapen.

Ik lig in 't licht, zwart vlekje menschenleven,
Op 't lichte veld waar lichte lammren weiden,
En tuur in 't blauw, waar lichte vogels zweven.

En 'k zie, mij wenkend, zeegnende armen breiden,
Op wolken wandlend langs de lichte dreven,
Den goeden Herder in zijn hemelweiden.

LVII.
Wintervisioen.

Toen zag ik, smartbleek in den zwarten nacht,
Met purpren drupplen op den dorenkroon,
Het goddlijk aanschijn van den Menschenzoon,
Als toen, aan 't kruis, Hij Liefde's offer bracht.

En op zijn blonde lokken vlokte, - en schoon
Viel 't wit in 't nachtzwart, - sneeuw fluweelig zacht,
En dekte 't Godslam met haar blanke vacht,
Als englenveêrtjes, troost om menschenhoon.

O wijde lijdensoogen, nimmer dicht!
Moet 'k als verwijt uw duldersblik verstaan,
In nacht en sneeuwval op mijn blik gericht?

O deernisoogen waarin stolt de traan!
Pleit om genade in 't streng-koud godsgericht,
Dat niet mijn ziel in 't graf moge ondergaan!

LVIII.
Evocatie.

Eén blanke rank in 't blindend blauw der luchten -
   En blijde. Lente is in mijn ziel herboren.
   Eén klaproosvlam in 't goud van zonnig koren -
En 'k zie voor Zomer schuchtre Lente vluchten.

Eén rijpende appel, rood als avondgloren,
   Geeft heel de Herfst met bladerval en vruchten.
   Eén vlokje sneeuw - en 'k hoor den Winter zuchten,
Bij 't witte graf, waardoor geen bloem kan boren.

Zoo wekt een wereld van erinneringen
Eén enkel woord, in liefde of haat gesproken.

Eén woord van liefde - en 'k hoor mijn Jeugd weer zingen.
Eén woord van spot - en 'k zie mijn Weeën spoken

O vul mijn tuin met ál de vreugdseringen,
Die, ongeplukt, in vroegren Mei ontloken!

LIX.
Doode stad.

Uit vale velden rijst de grijze Stad,
   Eerwaarde stad van kerken en prelaten,
   Vervallen stad van lang verlaten straten
En ouden bruinverweerden huizenschat.

Kazerne en klooster, priesters en soldaten,
   De vesten langs, die houden 't stadje omvat,
   Stroomlooze vaart en landschap boomloos plat,
En zwart-omhuifde vrouwen, dof-gelaten.

O stugge Stad, waar 'k zóó lang leefde en leed!
   Hoe kunt gij nog zóó zoet mijn weemoed lokken,
Als ik uw reuzenpoort weer binnentreed?

O Wanhoopsstad! zal 'k om 't verlêen niet wrokken,
   Zij 't voor de harten, die 'k daar kloppen weet,
O doode Stad, vol klank van doodeklokken!

LX.
Witte wolken.

O wolken, zacht als dons van engelvéeren!
O wolken, wit als sneeuw van lelieblaadjes!
Of slankgestrekt als zilvren hemelpaadjes,
Of paerlgesport als lichte Jacobsleeren!

O wolken, rein als cherubijngelaatjes,
Of staatge zwanen, blank op blauwe meren!
Blikt ge uit uw hemel, waar 't u niet kan deren,
Op 't kleine leven, druk van menschendaadjes?

Bij zomerzengen koele regenbronnen
En vrededuiven na de zondvloedstormen
En heil'ge heuvlen van mijn horizonnen!

O eeuwigwiss'lende in mysterievormen!
Zonder uw troost, wat ware uw kind begonnen,
In stof gekerkerd volgens de aardenormen?

LXI.
Afgrondvisioen.

Toen zag 'k een breeden leegen hemel, schel
Van schitterblauw, daaronder een terras,
Waar ruischte een vreemde boom van reuzeras,
Omklepperd door een vogel zwart en fel.

Eu tusschen 't voetpad, waar 'k nog staande was
En dat terras, lag afgrond diep als hel.
En 'k overwoog mijn waagsprong - niet of wel? -
Of 't gold een vreemde waar 'k van hoorde of las.

Valschgroen als slangen was de boometooi,
De zon was vlijmend en de hemel wreed
En 't roofdier dreigde, krijschend om een prooi.

En de angst, dien liefde of lied wel wijken deed,
Beving me en, - als een vogel uit zijn kooi,
Sprong 'k uit mijn Leven in 't heldiep Wie weet.

LXII.
Dubbel - ik.

Smadend als Satan, kalm en koel als God,
Houdt op mijn handlen, wat ik spreke of dicht',
Uit klare hoogte altoos het oog gericht
Mijn rustig Ik, die 't zuster-Ik bespot.

Mijn oogen zie ik in mijn aangezicht
Kijken naar 't worstlen in het web van 't Lot
En 't vleugelbranden van de kleine mot,
Wie 't aardsche kaarsje lokte als sterrenlicht.

Ik hoor geen stem die waarschuwt: - 'Dit is kwaad,
Dat andre is goed: kies vrij!' Ik voel geen hand,
Waardoor 'k me in donker veilig leiden laat.

Maar, is mijn daad volbracht, of 'k lande of strand',
Dan hoor ik 't hoonen van dien lach, te laat,
Van verre en helder, als uit Droomenland.

LXIII.
Klokgetik.

k Wil niet meer luistren naar het klokgetik:
't Klinkt me als gelek van dropplen bloed zoo bang.
Hoor hoe zij klettren, één voor één, zoo lang
Als ik bewust ben van mijn eigen Ik!

En langzaam kronkelt, als een klamme slang,
Rond keel en hart die angst... 't Is me of ik stik...
Ik hoor aldoor der stonden stervenssnik,
Ik voel zoo zoel hun adem op mijn wang.

O stalen voetjes van den renner Tijd!
Wat holt ge uitzinnig over 't Leven heen,
Dat kleine veld, mijn streven toegezeid!

O stalen handjes! gretig, één voor één,
Neemt ge elke vreugd mee, die mijn zijn verblijdt,
En trekt ten lest mij onder de aarde - alleen!

LXIV.
Wieg.

Wieg! schomm'lend scheepje op scheemrende' oceaan!
Breidend als bolle zeilen 't blank gordijn,
Bewimpeld trotsch met blauw of karmozijn,
Als hemelkleur'ge of ochtendvrool'ke vaan!

In 't kussen rust, rooswit, het kindekijn; -
En droomend zie 'k dat droomloos sluimren aan,
En, ver van d' oever, onder zon of maan,
Die brooze boot, waar boos de golven zijn.

In felle branding strandt ge op zand van duin
Of stoot te pletter tegen stugge rots.
- Stormvogels fladdren krijschend om uw kruin. -

Of wervlend zinkt ge in klokkend kolkgeklots,
Verlokt door d' afgrond, Nixen-logentuin..
Wieg! dát is 't Leven, de een'ge gave Gods!

LXV.
Hoog boven de aarde.

O hoog, hoog boven de Aard, die huichlend hult
Haar moederboezem koel in bloesemkleed,
Barend, begravend en weer barend, wreed
En vruchtbaar, 't kroost dat ze in haar schoot nauw duldt;

Zelv' grondelooze bron van zonde en leed,
Waar 't Leven uit haar kindren beker vult,
Doch zwelgend in verdelging, scheppend schuld
Uit engen plicht, dien élk mensch overtreedt; -

O hoog, hoog boven de angstvolle atmosfeer,
Waar 'k adem zwaar in lichaams slavernij,
Heft soms de Geest me in 't heerlijk hemelmeer.

In licht en vrijheid zweef ik, licht en vrij,
Met de englen juich ik, voel geen banden meer...
Dan, de Aard herdenkend, ween 'k uit medelij.

LXVI.
Vogelnestje.

O nestje schommlend aan den Levensboom,
Vol voedsel vragende open vogelbekjes,
Zóó zwak beschermd door lichte looverhekjes
Vol bladgewuif, dat ge altijd beeft van schroom!

Voor 't pluimloos kroost nog 't veiligste aller plekjes,
Al droomt in dons 't al vroeg zijn vrijheidsdroom,
Bij 't zweven zien der wolken blank als room,
Die over 't kruinloof zaaien schaduwvlekjes!

O dichterziel! teêr nest vol jong verlangen,
Gekoesterd warm in wankle vogelwoning,
Weerloos in eigen machtloosheid gevangen!

O wacht maar! wacht! eens komt der wenschen kroning:
Dan viert ge in 't blauw uw feest van zon en zangen
En elke vogel voelt zich hemelkoning.

LXVII.
Vleugelen.

Toen ik nog doolde in 's Levens droomentuin,
Eenzelvig liedrenfluistrend mijmerkind,
Vliedend de menschen en van geen bemind,
Bouwde ik mijn wereldje op der wereld puin.

'k Voelde engelvleuglen in den lentewind,
'k Zag engelhaar in zongoud, vallend schuin;
En, heimweevol, op hoogen boomenkruin
En hemelblauw tuurde ik mij de oogen blind.

'k Vroeg God om vleuglen als mijn plechtig recht:
Waarom ik niet, de kleinste vogel wel?
Rein was de vogel, maar was ik dan slecht?

Lief, was uw hart ook zulk een droomenwel?
't Kind weet nog niets, maar voelt als de englen echt. -
O vleuglen beiden, ver van de aardecel!

LXVIII.
Aan mijn vader.

O stille ziel, in 't kranke lijf gekluisterd,
Zijt ge eindlijk nu bevrijd van aardsche ellende?
Ja, dood is weergeboorte en lijdensende.
't Is of uw stem 't mij zelv' heeft ingefluisterd.

Verheerlijkt zie ik, waar ik de oogen wende,
Uw lief gelaat, door leed niet meer verduisterd,
Ik hoor uw spreken, - heel mijn aandacht luistert -
Ik voel uw geest zooals uw kind hem kende.

O zachte martlaar van het harde Leven!
'k Verlies u niet, ik heb u weergevonden,
Mijn reine peinzer, 't leven vreemd gebleven.

Nu heeft de Dood, o Vader! godgezonden,
Den voorhang van 't Mysterie opgeheven
En welkom hoort ge uit langverloren monden.

LXIX.
Asschepoetster.

Verstooten kind in aschgrauw kleed van Stof,
  Dat aan uw haard, verlaten, 't maal bereidt
  Voor uw stiefzustren, Waan en IJdelheid,
Die rijden blij naar Levens feest en lof!

Slavin van knechtsvolk dat zijn vrouwen vleit,
  Verbannen valsch uit burcht en rozenhof,
  Eens zult gij tronen in een koningshof,
Door feeënzorg naar Levens feest geleid.

O stille Ziel, die zwijgend dient en wacht!
  Stiefkind van kwaad-verwaten Lichaamsschoon,
Ween niet zoo droef! eens komt uw zegenacht.

Duld nog een wijle ontwijdend-snooden hoon,
  Weet wie gij zijt, maar draag uw lijden zacht:
Eens voert prins Dood u naar Gods vadertroon.